

Arrest

nr. 330 391 van 25 juli 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. GEENS. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 25 oktober 2024 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Chiatura. U bent getrouwd met N.B. (...) en jullie hebben twee zonen, D. en D.

Op 23 december 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in in België. In het kader van dat eerste verzoek verklaarde u dat u op uw achttiende verhuisde van uw dorp naar Tbilisi, waar u een tweetal jaar werkte als vrachtwagenchauffeur. Daarna werd u seizoenarbeider in Turkije. In 2017 verhuisde u

naar Duitsland om werk te vinden. U diende in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen afgewezen werd. In 2018 verhuisde u naar Italië, waar u uw vrouw N. leerde kennen. Op 5 maart 2019 keerden u en N. terug naar Georgië, waar jullie in september 2019 trouwden. Aanvankelijk verbleef u in een huurappartement in Kutaisi. Na twee maanden ging u om financiële redenen bij uw ouders in het dorp Chiatura wonen. U kampte met gezondheidsproblemen en kon in die periode niet werken. In Chiatura werden veel opmerkingen gemaakt over het uiterlijk van uw vrouw, jullie werden beledigd en uitgelachen. In juli 2019 zat u samen aan tafel met een achttal burens en vrienden. Een van hen, N.K., schold u uit en beledigde uw vrouw. Jullie kregen ruzie en er ontstond een vechtpartij. De andere mannen kwamen tussen. Twee of drie dagen later kwamen N.K. en een aantal anderen naar uw huis. Ze sloegen u in uw gezicht en u viel flauw. Hierop besloten u en uw vrouw Georgië te verlaten. Nadien sms'te N.K. nog dat hij zijn doel bereikt had.

U en uw vrouw verbleven eerst bij een kennis in Tbilisi. Op 6 december 2019 vloog u naar Spanje, waar u in het ziekenhuis belandde door uw geslachtsziektes. Nadat u ontslagen werd uit het ziekenhuis reisden jullie verder naar België. In België dienden u en uw vrouw op 23 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 december 2019 reisde u verder naar Nederland, waar jullie verzoek om internationale bescherming afgewezen werd. Vervolgens reisde u naar Frankrijk, waar u een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen afgewezen werd.

Op 27 mei 2021 werd uw eerste verzoek kennelijk ongegrond bevonden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). U ging tegen deze beslissing in beroep op 9 juli 2021. Uw beroep werd op 7 december 2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) (zie arrest nr. 265001). U diende geen cassatieberoep in.

Zonder dat u België verliet, werd er op 17 maart 2022 in uw hoofde een **tweede verzoek** om internationale bescherming geregistreerd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde dat de problemen in Georgië nog steeds actueel waren. Op 7 juli 2022 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het tweede verzoek. Uw beroep daartegen werd op 28 februari 2023 verworpen door de RvV (zie arrest nr. 285586). U diende geen cassatieberoep in.

Op 15 maart 2023 werd er in uw hoofde een **derde verzoek** om internationale bescherming geregistreerd op de DVZ. Op 21 maart 2023 nam uw afstand van dit verzoek. U werd door België repatriëerd naar Georgië. U verliet Georgië en reisde via Batumi naar Turkije waar u meerdere maanden hebt verbleven. U vroeg er een Georgisch paspoort aan en reisde via Hongarije, Slowakije tot in Tsjechië. Na ongeveer tien dagen kon u verder reisden naar België. U kwam hier aan op 23 oktober 2024.

Op 25 oktober 2024 werd in uw hoofde een **vierde verzoek** om internationale bescherming geregistreerd op de DVZ. U verklaarde dat u opnieuw asiel aanvraagt omdat uw gezin in België verblijft en omwille van uw eerdere problemen in Georgië. U haalde daarnaast problemen aan met de politie van Kutaisi. Toen u recent in Georgië was, eisten de ordehandhavingsdiensten dat u met hen samenwerkte. U moest namen verklikken van mensen die drugs in hun bezit hadden. U werd enkele uren opgesloten in een kamer en werd verhoord en geslagen. U kon geen informatie verschaffen en werd ermee bedreigd om valselijk beschuldigd te worden van drugsbezit indien u niet zou meewerken. Door deze vrees bent u de volgende dag opnieuw vertrokken uit Georgië en naar Turkije gegaan. U bent zeker dat u in geval van terugkeer naar Georgië gearresteerd zal worden. Ze zullen foute informatie over u verspreiden en u bestempelen als drugsdealer, wat in Georgië neerkomt op de doodstraf. U heeft leverproblemen en krijgt daar medicatie voor. Door de medicatie lijdt u aan geheugenproblemen. Daarnaast lijdt u aan neurose.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u uw originele paspoort neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaarde weliswaar dat u door het nemen van medicatie voor uw lever geheugenproblemen heeft en lijdt aan neurose (Verklaring Volgend Verzoek, VIB 4, 12.03.2025, rubriek 13), maar u liet na om dit te aan te tonen met stavingsstukken, waardoor het CGVS zich geen objectief beeld kan vormen van uw mogelijke gezondheidsproblemen. Uit de notities van de twee interviews op de DVZ kunnen

geen problemen vastgesteld worden waaruit zou blijken dat u niet in staat was om de redenen van uw nieuwe asielaanvraag uiteen te zetten.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling van bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw **eerste asielaanvraag** op 27 mei 2021 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot kennelijk ongegrond omdat Georgië in die periode beschouwd werd als een veilig land van herkomst en u er niet in slaagde om duidelijk aan te tonen dat in uw specifieke situatie uw land van herkomst niet als veilig kon worden beschouwd. De problemen die u aankaarte in uw geboortedorp waren daarenboven niet dermate zwaarwichtig dat ze als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming konden worden beschouwd. U haalde ook aan dat u bij terugkeer naar Georgië vreest op straat te belanden. Er werd geoordeeld dat u en uw vrouw in staat zijn om in jullie levensonderhoud te voorzien en zodoende de precaire omstandigheden die u aanhaalde, te vermijden, gezien jullie beiden hoogopgeleid zijn, werkervaring hebben in diverse sectoren en beiden bereid zijn om te werken. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de RvV maar dit beroep werd verworpen. U ging niet in cassatieberoep binnen de wettelijk voorziene termijn. In het kader van uw **tweede verzoek** volhardde u in het eerder aangehaalde vluchtrelaas en asielmotieven. Deze aanvraag werd op 7 juli 2022 afgewezen middels een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. U ging in beroep tegen deze beslissing maar dit beroep werd verworpen. U ging niet in cassatieberoep binnen de wettelijk voorziene termijn. U deed afstand van uw **derde verzoek** zonder inhoudelijke verklaringen af te leggen over uw asielmotieven. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig beschermingsverzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig, vierde beschermingsverzoek is dergelijk element evenwel niet voorhanden.

Uit het administratief dossier van **onderhavig verzoek** blijkt dat u zich enerzijds opnieuw baseert op de asielmotieven die u reeds in het verleden heeft aangehaald. (Verklaring DVZ, 18.11.2024, rubriek 36, 42; Verklaring Volgend Verzoek, VIB 4, 12.03.2025, rubriek 17). Dienaangaande dient wederom opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen vrees niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het feit dat uw familie hier verblijft en u om die reden terugkeerde naar België (Verklaring DVZ, 18.11.2024, rubriek 36, 42), moet er op worden gewezen dat dit niet beschouwd kan worden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Dit is immers een louter praktische overweging die geen vrees voor vervolging of ernstige schade in uw hoofde inhoudt bij terugkeer naar Georgië. In verband met de door u aangehaalde gezondheidsproblemen, meer bepaald een leverprobleem en neurose (Verklaring DVZ, 18.11.2024, rubriek 38; Verklaring Volgend Verzoek, VIB 4, 12.03.2025, rubriek 13), dient te worden opgemerkt dat deze problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

U haalde ten slotte aan dat u na uw meest recente terugkeer naar Georgië problemen kreeg met de ordehandhavende diensten in Kutaisi. Ze namen u mee en eisten dat u hen informatie doorgaf over mensen die drugs bezitten. Indien u niet meewerkte, zouden ze u valselijk beschuldigen van drugsbezit. Bij terugkeer naar Georgië vreest u gearresteerd te worden. (Verklaring Volgend Verzoek, VIB 4, 12.03.2025, rubriek 17, 20) Het gaat hier echter om een blote bewering die u op geen enkele objectieve manier staakt. Daarenboven zijn uw verklaringen over uw laatste verblijf in Georgië incoherent, wat de geloofwaardigheid van deze recente problemen verder ondergraaft. Zo haalde u tijdens uw interview van 18 november 2024 tweemaal

spontaan aan dat u Georgië hebt verlaten op dezelfde dag dat u door België werd gerepatriëerd en u niet eens een volledige dag in Georgië ben geweest. (Verklaring DVZ, 18.11.2024, rubriek 10, 36) Op 12 maart 2025 beweerde u echter dat u enkele dagen in Georgië hebt verbleven en er zich in die tijdsspanne nieuwe problemen hebben voorgedaan. (Verklaring Volgend Verzoek, VIB 4, 12.03.2025, rubriek 10, 17) Het feit dat u niet eens eenduidig kan zeggen hoelang u de laatste keer in Georgië was, hoewel het hier gaat om een zeer korte periode en dus verwacht kan worden dat u precies weet hoelang u er was, wijst op een ongeloofwaardig relaas, waardoor de aangehaalde recente problemen niet gezien kunnen worden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

Uw paspoort kan deze conclusie niet wijzigen. Het staat louter uw identiteit en afkomst uit Georgië, dewelke niet betwist wordt door het CGVS.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6, 57/5ter en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst gaat verzoeker in op het recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud en hekelt het feit dat de bestreden beslissing geen motivering bevat over de reden waarom hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud waardoor volgens hem de formele motiveringsplicht werd geschonden.

Verder betwist verzoeker dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen. Verzoeker is het oneens dat de commissaris-generaal zijn bijkomende verklaringen onmiddellijk wegzet als ongeloofwaardig omdat ze in de lijn liggen van zijn verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hierdoor wordt het hem onmogelijk gemaakt alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn. Verzoeker houdt vast aan zijn eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat hij consistent is en een vrees heeft voor de Georgische autoriteiten.

Verzoeker benadrukt zijn vrees bij een terugkeer naar Georgië. Hij verwijst naar de problemen die hij eerder kende maar ook naar de recente problemen die hij ervaarde met de politie van Kutaisi na zijn terugkeer naar Georgië. Hij werd immers gedwongen om mensen te verklikken en 'samen te werken' met de handhavingsdiensten. Hij kon echter geen medewerking verlenen waardoor hij valselijk werd beschuldigd van drugsbezit. Daarnaast wijst verzoeker erop dat zijn gezin in België verblijft en dat hij kampt met medische problemen (leverproblemen en neurose). Dit maken zijn nieuwe elementen uit in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verder wijst verzoeker op het feit dat hij onvermogen is, geen huisvesting heeft in Georgië en kampt met medische problemen. Hij vreest bij terugkeer naar Georgië in een situatie van extreme armoede te zullen terechtkomen waardoor hij in de onmogelijkheid zal zijn om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Hij wijst erop dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat socio-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer kan worden geconfronteerd in welbepaalde omstandigheden kunnen oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is het geval wanneer een verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die *onverenigbaar is met de menselijke waardigheid* (cf. EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-283).

Verzoeker besluit dat er wel degelijk nieuwe elementen zijn ter staving van zijn vierde verzoek om internationale bescherming die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Hij voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Rechtspleging

Op de dag van de terechtzitting diende verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in via J-box om 9u25. Verwerende partij was echter niet aanwezig, noch vertegenwoordigd ter terechtzitting die om 9u30 aanving. De aanvullende nota (waarin gerefereerd wordt, met verwijzing naar weblink, aan het rapport: *COI Focus, "Georgië. Algemene situatie"*, 12 februari 2025) kon bijgevolg niet in debatten worden gebracht. De debatten werden ondertussen gesloten en de zaak werd in beraad genomen.

De Raad heeft besloten niet over te gaan tot heropening van de debatten omdat de laattijdig neergelegde aanvullende nota in casu hoe dan ook geen ander licht zal werpen op de finale beoordeling van de zaak. Zoals hierna uit het arrest blijkt, treedt de Raad de pertinente motivering van de bestreden beslissing bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, DOC 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32/EU, kan hierbij nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, pt. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, pt. 50). Het Hof van Justitie heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de richtlijn 2013/32/EU. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, pt. 37).

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking

hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, DOC 53 2555/001, 23-24).

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een maatregel tot terughrijving of verwijdering. De Raad gaat te dezen enkel na of de commissaris-generaal al dan niet terecht heeft besloten dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is in casu dan ook niet aan de orde.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.3. Op 23 december 2019 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 25 mei 2021 verklaarde de commissaris-generaal het beschermingsverzoek kennelijk ongegrond omdat Georgië in die periode beschouwd werd als een veilig land van herkomst en verzoeker er niet in slaagde om duidelijk aan te tonen dat in zijn specifieke situatie zijn land van herkomst niet als veilig kon worden beschouwd. De problemen die hij aankaartte in zijn geboortedorp waren immers niet dermate zwaarwichtig dat ze als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming konden worden beschouwd. Verzoeker haalde ook aan dat hij bij terugkeer naar Georgië vreesde op straat te belanden. De commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker en zijn echtgenote in staat zijn om in hun levensonderhoud te voorzien en zodoende de door hen aangehaalde precaire omstandigheden te vermijden, gezien zij beiden hoogopgeleid zijn, werkervaring hebben in diverse sectoren en beiden bereid zijn om te werken. Bij arrest nr. 265 001 van 7 december 2021 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissingen.

Op 17 maart 2022 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 7 juli 2022 verklaarde de commissaris-generaal de verzoeken niet ontvankelijk omdat geen nieuwe elementen of feiten werden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking kwamen. Bij arrest nr. 285 586 van 28 februari 2023 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissingen.

Op 15 maart 2023 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een derde verzoek om internationale bescherming in maar op 20 maart 2023 deden zij echter afstand van dit verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg rest er verzoeker geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze voorgaande verzoeken om internationale bescherming.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214 704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen een eerdere beslissing die reeds in beroep werd bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

5.4. Op 25 oktober 2024 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in nadat hij was terug gekeerd naar Georgië. Hij verklaart dat hij opnieuw om internationale bescherming verzoekt omdat zijn gezin in België verblijft en omwille van zijn eerdere problemen in Georgië. Daarnaast haalt hij ook nog recente problemen aan met de politie van Kutaisi die van hem eiste dat hij met hen samenwerkte. Verzoeker moest namen van personen die drugs in hun bezit hadden verklikken. Hij werd enkele uren opgesloten in een kamer en werd verhoord en geslagen. Verzoeker kon geen informatie verschaffen en werd ermee bedreigd om valselijk beschuldigd te worden van drugsbezit bij niet-medewerking. Door deze vrees is hij de volgende dag terug vertrokken uit Georgië en naar Turkije gegaan waar hij een aantal maanden heeft verbleven. Verzoeker legt enkel zijn origineel paspoort ter staving van zijn vierde verzoek voor.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat dit vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier van onderhavig verzoek blijkt dat u zich enerzijds opnieuw baseert op de asielmotieven die u reeds in het verleden heeft aangehaald. (Verklaring DVZ, 18.11.2024, rubriek 36, 42; Verklaring Volgend Verzoek, VIB 4, 12.03.2025, rubriek 17). Dienaangaande dient wederom opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen vrees niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het feit dat uw familie hier verblijft en u om die reden terugkeerde naar België (Verklaring DVZ, 18.11.2024, rubriek 36, 42), moet er op worden gewezen dat dit niet beschouwd kan worden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Dit is immers een louter praktische overweging die geen vrees voor vervolging of ernstige schade in uw hoofde inhoudt bij terugkeer naar Georgië. In verband met de door u aangehaalde gezondheidsproblemen, meer bepaald een leverprobleem en neurose (Verklaring DVZ, 18.11.2024, rubriek 38; Verklaring Volgend Verzoek, VIB 4, 12.03.2025, rubriek 13), dient te worden opgemerkt dat deze problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

U haalde ten slotte aan dat u na uw meest recente terugkeer naar Georgië problemen kreeg met de ordehandhavende diensten in Kutaisi. Ze namen u mee en eisten dat u hen informatie doorgaf over mensen die drugs bezitten. Indien u niet meewerkte, zouden ze u valselijk beschuldigen van drugsbezit. Bij terugkeer naar Georgië vreest u gearresteerd te worden. (Verklaring Volgend Verzoek, VIB 4, 12.03.2025, rubriek 17, 20) Het gaat hier echter om een blote bewering die u op geen enkele objectieve manier staakt. Daarenboven zijn uw verklaringen over uw laatste verblijf in Georgië incoherent, wat de geloofwaardigheid van deze recente problemen verder ondergraaft. Zo haalde u tijdens uw interview van 18 november 2024 tweemaal spontaan aan dat u Georgië hebt verlaten op dezelfde dag dat u door België werd gerepatriëerd en u niet eens een volledige dag in Georgië ben geweest. (Verklaring DVZ, 18.11.2024, rubriek 10, 36) Op 12 maart 2025 beweerde u echter dat u enkele dagen in Georgië hebt verbleven en er zich in die tijdsspanne nieuwe problemen hebben voorgedaan. (Verklaring Volgend Verzoek, VIB 4, 12.03.2025, rubriek 10, 17) Het feit dat u niet eens eenduidig kan zeggen hoelang u de laatste keer in Georgië was, hoewel het hier gaat om een zeer korte periode en dus verwacht kan worden dat u precies weet hoelang u er was, wijst op een ongeloofwaardig relaas, waardoor de aangehaalde recente problemen niet gezien kunnen worden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming

Uw paspoort kan deze conclusie niet wijzigen. Het staakt louter uw identiteit en afkomst uit Georgië, dewelke niet betwist wordt door het CGVS.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

5.5. Verzoeker voert in het verzoekschrift geen concrete en dienstige argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen of in een ander daglicht plaatsen.

5.6. Waar verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat hij niet werd gehoord op het CGVS, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn

verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige verzoek op nuttige wijze naar voren kon brengen.

De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). De commissaris-generaal is in geval van een volgend verzoek om internationale bescherming immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, dit in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...)3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”*

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. De commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het gehoor bij de DVZ in het kader van zijn huidige verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds bij de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

5.7. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar zijn recente problemen met de politie van Kutaisi na zijn terugkeer naar Georgië en in het algemeen stelt het oneens te zijn met de commissaris-generaal omdat die zijn bijkomende verklaringen als ongeloofwaardig afdoet, komt verzoeker niet verder dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door het CGVS, zonder deze motieven afdoende en in concreto te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot louter blote beweringen waarvan de geloofwaardigheid bovendien volledig wordt ondermijnd door een ernstige tegenstrijdigheid omtrent de periode dat hij precies in Georgië zou hebben verbleven na zijn terugkeer. Tijdens zijn interview van 18 november 2024 bij DVZ vermeldde verzoeker immers tweemaal spontaan dat hij Georgië heeft verlaten op dezelfde dag dat hij door België werd gerepatriëerd en hij niet eens een volledige dag in Georgië is geweest terwijl hij tijdens zijn interview van 12 maart 2025 bij DVZ beweerde dat hij enkele dagen in Georgië heeft verbleven en er zich in die tijdsspanne de problemen met de politie van Kutaisi hebben voorgedaan. De Raad stelt vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift nalaat enig concreet verweer te voeren tegen deze fundamentele tegenstrijdigheid waardoor de Raad zich aansluit bij de conclusie van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoeker niet eens eenduidig kan zeggen hoelang hij in Georgië was, hoewel het hier gaat om een zeer korte periode en dus verwacht kan worden dat hij precies weet hoelang hij er was, de geloofwaardigheid van zijn recente problemen volledig ondermijnt waardoor deze problemen geenszins kunnen worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

5.8. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij onvermogen is, geen huisvesting heeft in Georgië, met medische problemen kampt en bij terugkeer naar Georgië vreest in een situatie van extreme armoede te zullen terechtkomen waardoor hij in de onmogelijkheid zal zijn om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, benadrukt de Raad dat een algemene precare socio-economische situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU - waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt - niet

noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5, § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in Georgië het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot blote beweringen in dit verband en toont bijgevolg niet aan dat hij, in geval van terugkeer naar Georgië zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

5.9. Waar verzoekers raadvrouw ter terechtzitting nog opwerpt dat Georgië op heden niet meer wordt beschouwd als een veilig land van herkomst in toepassing van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, en dat hieruit volgt dat er geen vermoeden meer geldt in hoofde van verzoeker dat hij geen vrees voor vervolging heeft of dat er geen reëel risico op het lijden van ernstige schade aanwezig is, benadrukt de Raad dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming nog steeds in concreto aannemelijk moet maken. Gelet op wat voorafgaat, blijft hij hier echter in gebreke.

5.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden, zoals hierboven uiteengezet, door de Raad overgenomen.

5.11. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schending van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

5.12. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek bij de DVZ toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad herhaalt dat de beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.13. Omtrent de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien de commissaris-generaal in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

5.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. Overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend vijftieng door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS